

A polgármester előszobájában.

Komor menet vonul fel a lépcsőn: a hadisegélyes asszonyok összeverődött küldött-sége. Hetivásár van és már megszokták, hogy ilyenkor pár korona rögtöni segélyből vásároljanak be egy hétre való apróságot. Ma is megkísérelték a helyettes polgármester amugy is vajpuha szívét meglágyítani, de ez egyszer nem érték el csengő eredményt. Beszűntették a segélyezésnek ezt a módját, — közölte velük — ezentul mindenki ugy ossza be magának a segélyt, hogy *abból* ki-
jőjjön.

Zugó moraj, elkeseredett, kétségbeesett felkiáltások, hangos elégedetlenség. Nem is csodálható, ők már biztosra veték, hogy ismét a rögtöni segély változik át zsirrá, vajjá, zöldséggé. Annyiszor kaptak már, miért nem adnak most is, adjanak mindig. Megadhatjuk a választ: *a mesebeli bűvös garas, amely gazdájához — akárhányszor adta is ki — mindig visszavándorolt, nem áll a város rendelkezésére.* Elveszett; talán valami rosszindulatú ember kilyukasztotta és most az óraláncán viseli zsuzsunak. A polgármesterhelyettes csak addig adhatott rögtöni segélyt, amíg a jótékony emberektől összegyűjtött meggyenezzer koronából tellett. Ez a pénz elfogyott — megszűnt a gyors segély. De, ha még lenne is, véget kellene vetni a segélyezés eme módjának, nehogy a rendes hadisegély már a kiosztás napján, — hiszen ugyis kapunk gyorssegélyt — elfogyjon.

+

A polgármester előszobája zsúfolásig megtelt reklamáló asszonyokkal. Egy-két néprtribunnak való példány kivált a sorból és hangosan elégedetlenkedett. Mikor a polgármester megjelent közöttük, előlépett a szónok és előadta, hogy *beszűntették a gyorssegélyt*, miből vásároljanak már most egy hétre való. A város első polgára nagy jóakarattal hallgatta meg a szónokot. Mikor a beszéd végét ért megmagyarázta, hogy a *rögtöni segély megszűnt*, azok, akik emiatt jöttek, ne

is várakozzanak, azok ellenben akiknek valami jogos panaszu van, egyenként elmondhatják.

Erre aztán negyvenen kezdtek egyszerre beszélni, a nagy hangkaoszból — dacára annak, hogy érthetően, világosan tudatták velük a gyorssegély megszűnését — még mindig a *hetivásár, eddig is kaptunk, számítottunk rá* hallatszott.

Hiába minden, nem akarják, vagy nem tudják megérteni a bűvös garas — fentebb említett — szomorú végét.

(t. r.)

— **Személyi hír.** Dr. Cicatricis Lajos főispán vasárnap délelőtt Szegedre érkezik.

— **Interurbán telefont kér Szegednek a kamara.** A szegedi kereskedelmi és iparkamara a következő szövegű sürgönyt küldötte a kereskedelemügyi miniszterhez az interurbán telefon helyreállítása érdekében: Hadsereg Főparancsnokság Délmagyarországon fenállott belső hadművelleti területet külsőnek esztván be, alkalmoszerűnek látjuk Nagyméltóságod intézkedését kérni, hogy kerületünk helyközi telefonforgalmában legalább a fontosabb gócpontoknak, különösen Szegednek Budapesttel és a környékbeli községekkel és városokkal való érintkezés lehetővé tételék. Kerületünk érdekeltsége tizenhat hónap óta nélkülözi a budapesti és távolabbi relációkkal való telefon összeköttetést, ennek legalább korlátolt mértékben való beállítása Nagyméltóságod jóindulatú méltánylása esetén remélhetőleg most könnyebben megvalósítható. A szegedi kereskedelmi és iparkamara. *Weiner Miksa, alelnök, Szabó Gyula, titkár.*

— **A Kereskedelmi és Iparbank új igazgatója.** A Szegedi Kereskedelmi és Iparbank igazgatósága a Csányi János kir. tanácsos halálával megüresedett ügyvezetői igazgatói állásra sipeki *Balás Zoltán*, a Gyöngyösi takaré- és hitelintézet igazgatóját hívta meg. A Kereskedelmi bank új igazgatója több kiváló külföldi pénzügyintézetnél működött és hosszú ideig a Pesti hazai első taka-

rékpenztárnak volt főtisztviselője. Széleskörű közgazdasági ismerete és szaktudása szép reményekre jogosítja Szeged közgazdasági és társadalmi életében.

— **A szegedi házak adómentessége.** A városrendezések folytán az új házadótervény 34. §. értelmében igényelhető ideiglenes adómentességnek három évre leendő elemelés tárgyában — mint a *Délmagyarország* megírta — november 29., 30. és december 1. napjain működött bizottság, melyen a pénzügyminisztérium részéről *Hell István* miniszteri osztálytanácsos, a pénzügyigazgatóság részéről dr. *Sajtos Samu* pénzügyigazgató helyettes, a város részéről *Kocor János* adóügyi tanácsnok, *Tóth Mihály* főmérnök, *Doránszky Károly* mérnök vettek részt, december 1-én működését jó eredménytel végezte be. Elvi megállapodás történt a bizottság részéről arra vonatkozólag, hogy csak azon, legalább egyemeletes házakra nézve igényelhető az említett törvény 34. §. alapján a kedvezményes 18 évi adómentesség, amelyek a városrész rendezése folytán keletkezett új utcai fronttal bíró, vagy egyként is területileg változás alá kerülő telkeken épülnek. Ez idő szerint Szeged város területén két ilyen, a városrész rendezés fogalma alá eső nagyobb munkálatra van már kormányhatóságilag jóváhagyott törvényhatósági bizottsági határozat. Az egyik a fogadalmi templom környéke, a másik pedig a Buvár-tó területe, amelynek helyén egész új városrész fog épülni. — Szükségesnek tartjuk itt megemlíteni, hogy *Hell István*, a város fejlődését illetően a legjobb benyomásokkal távozott Szegedről. A város megvendégelte a Kass-ban, ezen az ebéden a bizottság tagjain kívül *Törös Sándor* pénzügyigazgató is részt vett.

— **Városatyaválasztás.** A december 12-én lezajló városatyaválasztásra igen élénken folynak az előkészületek. A II. kerületi polgári-párt a három bizottsági helyre *Törös Sándor* királyi tanácsos, pénzügyigazgatót, *Valihora István* bankigazgatót és dr. *Lippay Lajost* jelölte. A három jelölt megválasztása érdekében szombat este a felsővárosi Bereczfőle vendéglőben *Pillich Gyula* elnöklésével igen népes értekezletet tartott a választó

fél volna a muzsikának, azután maga elé vette két otromba kezét, a munkától puffadt, kéreghörű kezeket és mintegy szemlét tartott rajtuk. Majd egészen a falhoz simult, fölágaskodott és bekukkantott a szobába. Erős, tiszta hangú esdekléssel sirt ki a hegedű, de az ő szívét nem lágyithatta meg. Megragadta a párkányt, néhány lomha, de csöndes vetődéssel és óvatos kuszással zaj nélkül bejutott a szobába.

A hegedűs játszott és belemosolygott a sötétségbe. A nehéztekintetű ember reszketve közeledett feléje. A hegedűs észrevette őt. A melódia elakadt, a hegedűs szíve megdobbant. A mosoly ijedten rebbent el a hegedűs ajkairól és nyomban reszketeg szavak keltek róluk:

— Ki az? Mit akar?

A nehéztekintetű ember is reszketett és nem tudott szólni. De konokul közelebb lépett a hegedűshöz. A hegedűs hátrált, erőltette a szemeit és ismét kérdéseket rebegett:

— Talán meg akarsz ölni? Csak nem akarsz megölni? Csupa szegény ember lakik ebben az utcában. Én vagyok a legszegényebb.

— Hazudsz! — suttogta a nehéztekintetű. Én még nálad is szegényebb vagyok. A legnyomorultabb én vagyok ebben az utcában. Te dus vagy és lázitsz bennünket, mindnyájunkat, akik téged hallgatunk.

Hát te is nyomorult ember vagy? Társam a nyomorban? Nekem semim sines. Hogy volnék én dus? Miért bántasz? Csakugyan meg akarsz ölni?

— Megöllek, te nyomorult ember! Meg-

öllek, mert irtózatossan gyűlöllek. Megöllek, mert esténként hallgatom a te muzsikádat és engem megemészt a gyűlölködésem tüze.

— Valóság-e ez? Miért gyűlölnél te engem, társam az emberi nagy nyomorúságban? Ne bántsz, engedd, hogy éljek tovább!

— Ne könyörögi! Hiába könyörögsz. Hadd, hogy eszelekedjem! Nincs ingalom. Elpusztítalak, mert különben te pusztítasz el engem. Gyűlöllek, mert én már oly nyomorult vagyok, hogy mindenkit gyűlölök, aki nem oly nyomorult, mint én. Fenevad az én gyűlöletem, amelyet a nyomorúság tüzes vassal ingerel. Valakit széttép az én elszabadult gyűlöletem. Téged tép szét! Te hasogatod esténként az én szívem. Te dus vagy és mindennap, ha eljön a komor este, szemem elé vetted a gazdagságot! Téged gyűlöllek, jobban, mint a pénzek királyait, mert te vagy a közelemben téged hallgatlak és te fölvered az én kinjaimat.

A hegedűs verejtékezve szepegett:

— De hát miért, társam a nyomorban? Talán nem szereted a hegedűszót? Bizony nyal nem szereted. Fáj a te lelkednek a muzsika.

— Fáj!... Ó, a hegedűszó! A hegedű szava az én irtózatossan levertségemet ordítja a fülembé, világárá ordítja. Lám, te hegedűlsz — és én tehetetlen vagyok. Milyen gazdag vagy te! Te minden este szépen sirod el a te bánatodat. Engem pedig csak úgy mar a keserűség, mint kutyák marják az elesett embert. Rutul és gonoszul. Nekem odakint a gyomromat tépik, szaggatják a bajok és te itt a szobában egyedül kisirod magad a he-

gedűdön keresztül. És sirsz addig, amig elfáradsz, elszenderedél, megnyugszol. Mit tegyek én? Pálinkát igyam? Én összeszorított ajkaim mögött esikorgatom a fogaimat és döngetni akarom a falakat. Borzasztó az én tehetetlenségem! Én csak egy nyomorult ember vagyok, vajmi kevéshez értő, egy hitvány igavonó barom, akitől mindent megtagadtak. Te valaki vagy és engem, ó, lásd, nem tanítottak hegedűlni, nem tanítottak hegedűlni!

A nehéztekintetű ember még gyűlölködően nézte, a homályban inkább kutatta a hegedűt, de szemei már fáradtan, kimerülten zsongtak s ahogy a szíve még utána rezdült annak, amit mondott, leroskadt a székre és zokogni kezdett. És zokogva ismételte:

— Nem ta-ni-tot-tak he-ge-dül-ni!...

A hegedűs megdobbant. Azután meg is könnyebbült. Egy darabig némán figyelte a siráncozót. Azután mosolygott és kezét a nehéztekintetű fejére tette gyöngéden. Annak alábbhagyott a sirása, úgy, hogy már megérthette a beszédét. A hegedűs csöndesen kezdte vigasztalni.

— Ne sirj... Hagyd abba... Majd én most hegedűlök. Hallgass inkább rám... figyelj, hegedűlök. A te panaszkodat hegedűlöm. Te csak tűrsz némán és mozdulatlan arc-cal, majd zogok helyetted a hegedű.

És fölvette a hegedűt, jobbába fogta a vonót és felesendült egy panaszos, szárnyaló, szabadon, szépen siró melódia.

A nehéztekintetű abbahagyta a sirást, fejét lassan felemelte és végtelen iparkodással figyelt.